

РЕШЕНИЕ

№ 5704

гр. София, 29.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Близнакова, като разгледа дело номер **3970** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение от 20.02.2012 г. по НАХД № 19154/2011 г., постановено от СРС, НО, 109-ти състав е потвърдено наказателно постановление/НП/ № 22-2203010/11.08.2011 г., издадено от директора на Дирекция” Инспекция по труда”- С. , с което на [фирма] в качеството му на работодател, на основание чл.416, ал.5 вр. с чл.414, ал.1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева за извършено нарушение на чл.4, ал.2 от Наредба N 5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от [фирма], в която са развити подробни съображения за неговата неправилност поради нарушение на материалния закон , допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. Иска се отмяна на решението и на НП Изложени са и доводи за наличието на предпоставките за приложение на чл.415в от КТ поради маловажност на нарушението.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и искането за отмяна на първоинстанционното решение.

Ответникът се представлява от юрк.С., която изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на СГП също изразява становище за неоснователност на

касационната жалба.

Административен съд- София град, XIII-ти касационен състав, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и и извърши проверка съгл.чл.218 от АПК вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел за установено, че в качеството си на работодател дружеството е сключило трудов договор N 04/30.06.2011г. с М. Г. Б. и е изпратил уведомление по чл.62, ал.4 от КТ с изх.N 22388113210555/30.06.2011г., което обаче е отхвърлено поради грешно описание на типа на трудовия договор. Работодателят не е поправил грешките в неприетото уведомление и не го е изпратил отново в 3-дневен срок от датата на получаване на справка по интернет. Нарушението е констатирано на 13.07.2011г. при преглед на документи, представени в Д" ИТ"- С.. Съгласно справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 13.07.2011г. и придружително писмо относно подаване на уведомление по чл.62, ал.4 от КТ, подаденото от касатора уведомление за трудовия договор на Б. е прието в изпълнение на т.1 от дадените с Протокол за извършена проверка от същата дата предписания.

На 13.07.2011г. срещу дружеството е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2203010. От правна страна, нарушението е квалифицирано като такова по чл. чл.4, ал.2 от Наредба N 5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ.

Въз основа на така съставения акт на 04.10.2011 г., от директора на Д"ИТ"-С. е издадено обжалваното наказателно постановление. С него при идентично описание на фактическата обстановка и на основание чл. 416, ал.5 вр.с 414, ал.1 от КТ, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева.

Изложената фактическа обстановка се потвърждава от показанията на св.П. /актосъставител/ и от приобщените към делото писмени доказателства.

При правилно установена фактическа обстановка, първоинстанционният съд е извел правилни правни изводи.

Съдът е обосновал извод, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Приел е, че в обстоятелствената част на АУАН и НП подробно са описани обстоятелствата, при които е извършено нарушението - коректно са отразени мястото, времето, начина на извършване на нарушението, начина на констатирането на същото, подробно и точно е описана правната му квалификация. Решаващият състав е приел, че административното нарушение, за което е наложена административната санкция е установено по безспорен начин.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал.1 от Наредба N 5/ 29.12.2002г. , след получаване на уведомленията от работодателя ТД на НАП издава справка (приложение № 3), която съдържа списък на заверените уведомления и списък на неприетите уведомления с описание на причината за неприемането им. Справката се заверява от длъжностно лице в ТД на НАП и се връчва на представител на работодателя или се изпраща с препоръчано писмо с обратна разписка, или по Интернет. А съгл. приетата

за нарушена в случая, ал.2 от същата разпоредба , работодателят следва да поправи грешките в уведомленията, които не са приети, и да ги изпрати отново в тридневен срок от датата на връчването или получаването на справка по ал. 1. По силата на чл. 414, ал.1 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв.

Правилно е прието, че административнонаказващият орган законосъобразно, на осн.чл.414, ал.1 от КТ е ангажирал отговорността на дружеството за визираното нарушение на чл.4, ал.2 от Наредба N 5/ 29.12.2002г., като наложената имуществена санкция е в предвидения минимален размер.

Касационната инстанция споделя изводите на СРС за неприложимост на чл.415в от КТ, предвид конкретните факти, установени по делото. Не са налице предпоставките за преквалифициране на нарушението и за прилагане на нормата на чл.415в. Фактът, че от нарушението не са произтекли вредни последици , сам по себе си не води автоматично до извода, че нарушението е маловажно. Правилно съдът се е мотивирал с обстоятелството, че нарушението е формално и настъпването на вредни последици не е елемент от фактическия му състав, както и че този вид нарушения са едни от най-тежките нарушения на КТ , тъй като водят до сериозно нарушаване на трудовите и осигурителните права на работниците и служителите.

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 415в от КТ, за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв.

Същественото в случая е, че нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 изрично са изключени от законодателя от хипотезата на маловажност, аргумент от разпоредбата на чл.415в, ал.2 от КТ, т.е. дори не следва да се обсъжда липсата на вредни последици от нарушението като кумулативна предпоставка на състава по чл.415в, ал.1 от КТ.

Що се отнася до липсата на данни за констатирани други нарушения на финансовата дисциплина, изтъкната от районния съд като допълнително основание за прилагането на чл.28 от ЗАНН, това не е обстоятелство от категорията на смекчаващи вината , визирани в нормата на чл.93, т.9 от НК.

Данните за поведението на наказаното лице са относими единствено към индивидуализацията на административното наказание и могат да имат за последица определянето му в рамките на законоустановения минимален размер, но не и да изключат наказателната отговорност поради маловажност на случая.

По изложените съображения , настоящата инстанция намира, че не са налице сочените касационни основания за отмяна на решението, поради което жалбата срещу него е неоснователна.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила. Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд- София град, XIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.02.2012 г. по НАХД № 19154/2011 г., постановено от СРС, НО, 109-ти състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.